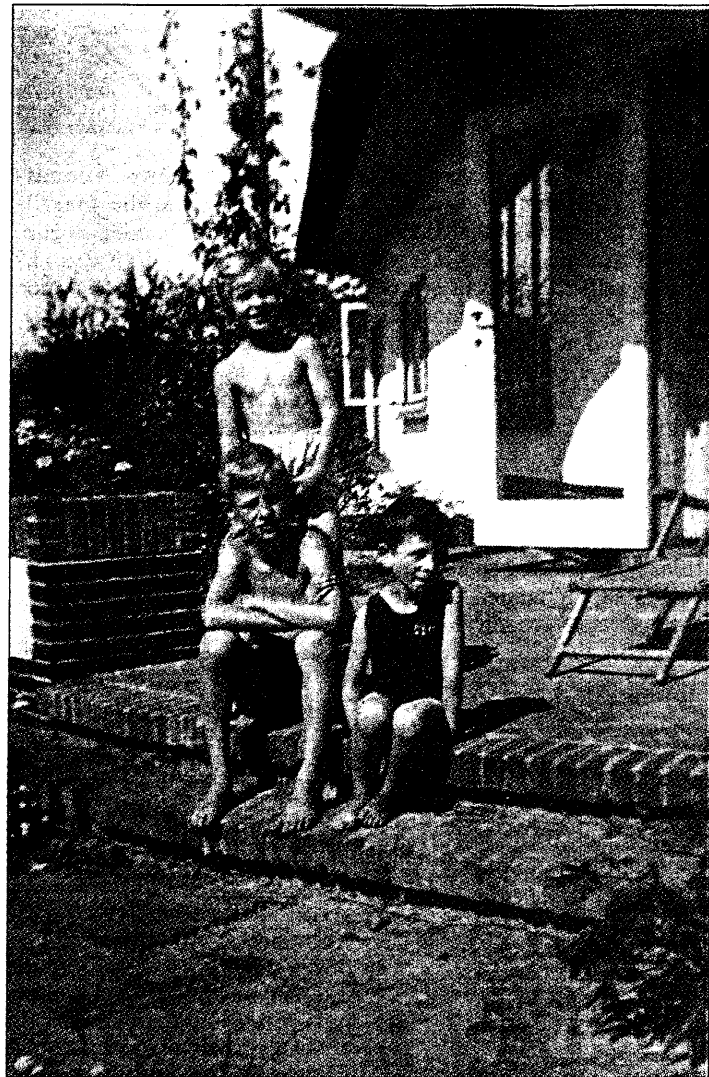

'Ik heb een broer gevonden'

De dag nadat Jacky Barkan uit Israël dankzij *Het Volk* na 56 jaar de dame teruggevonden had die hem had gered van de nazi's, heeft hij gisteren Gabriël Zimmerman (68) ontmoet. Dat is de joodse jongen die in dezelfde familie verborgen werd, maar van wie Jacky het bestaan niet eens wist. „Ik heb een broer teruggevonden”, zegt Jacky Barkan bij het treffen met Gabriël in de lobby van het hotel. Ze prevelen enkele woorden in het Hebreeuws tegen elkaar wanneer ze elkaar stevig omarmen. „Wat kan ik toch zeggen? Wat heeft het lot nog voor mij in petto?” lacht Jacky.

Weer samen na 56 jaar

SINT-KRUIS — Gabriël en Jacky zijn twee van de vier joodse kinderen die in 1943 door mevrouw Marcelle De Meulemeester (89) werden gered en ondergebracht in haar eigen huis of dat van haar broers Jean en Georges in Sint-Kruis-Brugge. Het onderduikadres was in de Brieversweg. Jacky heeft dat nooit geweten, maar één van onze lezers wel, mevrouw Jeanne Ver Kempinck (80). Zij heeft nog clandestien les gegeven aan Edouard Zimmerman, de broer van Gabriël. Ze woont ook in de Brieversweg en wacht ons daar op met haar man Germain en haar dochters Leen, Kaatje en Els. Ook speelkameraadjes van toen Cécile en André Strubbe zijn er.

Jacky Barkan samen met zijn onderduikvriendje Gabriël Zimmerman van toen op de trappen van het terras van de villa waar ze tijdens de oorlogsjaren ondergedoken zaten. Daarnaast een foto uit de zomer 1943. Jacky is de kleine jongen rechts. Naast hem het zontje Guy en rechtstaand het dochtertje Claudine van de familie De Meulemeester, die in de villa woonde. Alleen het strodak is vervangen door pannen.

ontstolen, downloadt van zijn vroegere Vlaamse en joodse speelkameraadjes. André herinnert zich nog hoe Jacky in Sint-Kruis toekwam. „Je was anders gekleed dan wij. Meer naar de mode van de stad. Je zag er een beetje ouderwets uit met zo'n lang, donker jasje”, zegt André tegen Jacky. Die legt uit dat zijn vader kleermaker was. Zijn ouders maakten er natuurlijk een erezaak van dat hij altijd tiptop gekleed was. Toen zijn moeder hem achterliet voor ze op transport werd gezet naar Auschwitz, waar ze stierf, moet ze hem zijn paasbestekleren hebben meegegeven.

Mevrouw Ver Kempinck haalt de champagne boven om het onverhoopte weerzien te vieren. Wanneer Judy de vrouw van

de chique villa op. Jacky stapt het terrasje op. „Luister, het gakkten van de ganzen! Dat herinner ik me”, zegt hij plots. Met het enige fotootje van hem van tijdens de oorlog stapt hij rond de villa, op zoek naar zijn eigen verleden. Dan vindt hij de trapjes terug waar hij met zijn oorlogsbroertje en -zusje poseerde voor een zomers vakantiekiekje. „Het is vreemd, maar ik ben nu zo blij te weten dat ik ondanks de oorlogsgruwel in goede handen was”, zucht Jacky. „Mocht mijn moedertje daarboven het nu ook weten. Ik heb het mezelf beloofd om verder te vertellen dat er in België zoveel mensen zijn voor wie de eerste wet de wet van de menselijkheid is.”

spreken, moesten in het voorjaar van 1944 de vier kinderen, Jacky, Gabriël en zijn broer Edouard en

de baby Henri Schlamowitch in allerijl elders onderdak vinden. „Het is surrealistisch”, zegt

Jacky: „Deze ervaring geeft me zoveel energie om verder te leven.”

Jacky Barkan. „Ik heb drie moeders gehad. Mijn echte moeder, de tweede was de moeder in Sint-Kruis en de derde was moeder Van Gerwen in Buggenhout. Nu

heb ik er zelfs ineens een broer bij: Gabriël Zimmerman. Deze ervaring geeft me zoveel moed. Zoveel energie om verder te leven.”

—Joost Loncin

”

Het is vreemd, maar ik ben nu zo blij te weten